

Stijn Vermeire

Een ander

“Je est un autre.”

Arthur Rimbaud

Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, berust op puur toeval.

2015

Beefcake Publishing

Hoofdstukken

Brief.

1. Leuk om met een rijmpje in slaap te vallen.
2. Het licht verandert en de temperatuur loopt geleidelijk op.

Lettera.

3. Enkele keren vierentwintig uur na elkaar vormen een week.
4. Het worden zeker geen blinde vinken.

Brief.

III - VIII - MMXII

Ik heb de energie niet om je te antwoorden. Mijn schrijfsel riskeert zwaar te worden. Het antwoord dreigt verloren te gaan onder het gewicht van de woorden. Daarna zal ik me triestig voelen.

Ik antwoord je.

Geef me een G, geef me een I, geef me een U, geef me een S, geef me een E, geef me een P, geef me een P, geef me een E.

De essentie van het leven. Van de dingen houden en er afstand van doen. Van alles wat bestaat, moeten we op een dag afscheid nemen.

Telkens ik jouw naam uitspreek, hou ik van de finale: bij de p komen de lippen samen en met de e gaan ze opnieuw open. Alle letters zijn een voorbereiding op de laatste twee. Bij het uitspreken ervan heb ik je naar mijn lippen zien kijken. Ik hou ervan je bij je naam te noemen. Ik voel er de essentie van het leven in. Samenkomen en uiteengaan.

Gisteren sprak ik met een jongen die in drie jaar dertig kilo is verloren. We hadden elkaar in al die jaren niet gezien. Ik had hem niet herkend. Hij die zoveel van eten houdt, heeft de discipline aan de dag moeten leggen om streng te zijn voor zichzelf. Zijn gewicht woog op zijn bestaan, van een beetje wandelen was hij al kapot. Van eten houden en er afstand van nemen.

Onze jeugd, onze gezondheid... onze relaties. Ervan houden en er afstand van doen.

"Giuseppe"

Ik heb jouw laatste brief begrepen. Het doet pijn, de oefening is moeilijk. Mijn liefde voor jou is oprecht. Maar alles moet een kwestie van tijd zijn. "You can't always get what you want, but if you try, you sometimes get what you need."

"Giuseppe": de finale van jouw naam is niet bombastisch, maar erg simpel. Een licht contact van de lippen, onmiddellijk gevolgd door hun scheiding. In wezen is het helemaal niet moeilijk; integendeel, het is iets heel zachts. En die lippen zijn wij. Jij de bovenste, ik de onderste.

1. Leuk om met een rijmpje in slaap te vallen.

Hij is een keurige man van zevenendertig, financieel afhankelijk en ongelukkig over een stukgelopen relatie. Hij heeft zijn zoon nooit in de armen genomen. In de humaniora stak hij tijdens klasdiscussies nooit de vinger op. Hij was bang dat zijn slecht onderbouwde mening belachelijk zou klinken. Hij zegt ja als hij denkt ja te moeten zeggen. Hoe zelfbewust hij ook probeert te zijn, hij trekt zich aan wat anderen denken. Het raakt hem. Hij leeft middelmatig, met gebrek aan durf, aan vijftig procent van zijn mogelijkheden. Hij perkt zichzelf in, kleurt angstvallig binnen de lijntjes, legt zich neer bij elke regel. Hij meent zich te herinneren dat hij in de periode met Giuseppe echt gelukkig was.

“Liber non est qui non aliquando nihil agit.” Wie niet in staat is af en toe niets te doen, is niet vrij. De Romeinen hadden het over otium: een vorm van geluk tegenover negotium, het arbeiden. Zijn dagen zitten volgestouwd met een totaal nietsdoen, maar het lukt hem niet. Hij kan niet blijmoedig zijn in het niks. Hij leidt een plantaardig leven. Hij moet dringend in therapie. Het zit hem tussen de oren. Hij heeft nood aan een pantser tegen de rest van de wereld. “Ich möchte ein Eisbär sein im kalten Polar. Dann müsste ich nicht mehr schreien. Alles wäre so klar.” Zijn boezemvriend uit de humaniora beschreef hem als een pluimpje waarvan hij besliste welke kant het werd uitgeblazen. Hij is een speelbal die alle kanten uit ketst in een flipperkast van meningen.

Zevenendertig. Het is zijn priemgetal. Dikwijls kijkt hij naar het uurwerk of het zevenendertig minuten na het uur is. De Nederlander Adriaan Van Dis debuteerde op zijn zevenendertigste als schrijver. Vincent van Gogh, wiens correspondentie hij las en blijft lezen, pleegde op zevenendertigjarige leeftijd zelfmoord. De poète maudit Arthur Rimbaud stierf op 10 november 1891 toen hij zevenendertig jaar oud was. Paus Johannes Paulus II stierf op zaterdagavond 2 april 2005 om 21u37. De breedsprakerige mail getiteld *Bloedrood* werd om 22u37 naar Romina gestuurd. Het zijn gebeurtenissen die hem na aan het hart liggen. Mocht een maand veertig dagen tellen, dan was hij de zevenendertigste dag geboren. Het getal heeft niet die bijzondere waarde die tatoeages vervullen bij primitieve stammen. Hij laat het niet op zijn lijf branden. Hij is tegen tatoeages zonder gegronde reden. Het lichaam is geen kleurboek.

Het is vrijdag 10 augustus 2012, drieëntwintig minuten voor elf uur in de avond. Het is donker buiten. In Rome is het dat ondertussen al een tijdje. De nacht komt eraan. In de huiskamer schijnt weinig licht. Hij stelt vast dat het veranderen van tijd onzichtbaar is. Op het scherm van de mobiele telefoon naast zich is er geen tijd voor en geen tijd na. Zonder wijzers is er geen verleden en geen toekomst. Alles rondom vormt een stil beeld en het is fragiel, dat voelt hij sterk. De zachte ademhaling van de buik is verwaarloosbaar. Hij zit roerloos weggezonden in het comfort van een bruine zetel met steungevende vaste rug. Muziek verguldt de bittere pil. Hij luistert naar een speellijst met de titel “Lamzak”. Zijn benen op de salontafel.

Het tumbler glas naast zijn voeten draagt sporen van een melkachtige likeur. Het ijs smelt langzaam door de dikke bodem. Meestal bevindt het zich afgewassen op een duifgrijs keukenrek, naast een tulpvormig wijnglas waarin “Calici di Stelle” staat gegraveerd. Italiaans voor “Kelken van Sterren”. Hij kocht het twee jaar geleden in Sennori, een gemeente in het noorden van Sardinië. Hij drinkt er geregeld rode wijn uit. Vanavond gaat zijn voorkeur uit naar een Ierse likeur, niet geschikt om te drinken uit een wijnglas op een voetje. De alcohol en het kalmeermiddel hebben het trillen van zijn

handen verminderd. Het weerbericht voorspelt een koele, heldere nacht en dat zal kloppen. Het weer kan hij niet beïnvloeden, hij kan er de laatste tijd wel op rekenen. Hij heeft hier al op dezelfde manier gezeten zonder drank, zonder muziek en met de regen kletterend op de lichtkoepel in de keuken.

Een schemerlamp in de hoek van de huiskamer verstrooit geelachtig licht. Op de salontafel staat een Italiaans designlampje dat rood licht verspreidt. Het heeft de vorm van een champagnekurk. Het hele tafereel lijkt geschilderd door de hand van Caravaggio. Een driehoeksverhouding waarbij het genie uit Lombardije betrokken was, ontaardde. De grootmeester bracht een man om. De artistieke belichting komt over als kleuren op een canvas. De huid van de jongeman in zijn dertiger jaren lijkt gladde verf geworden. Het clair-obscur effect accentueert zijn blote schouders. Hij is een kwetsbaar model. Aan de onderste ledematen is de verf nat omdat ze ongeveer een halfuur geleden bewogen. De laatste verandering werd treffend vastgelegd binnen de zorgvuldig omliggende rechthoek van het levende doek. Hij is geneigd te denken dat hij niet echt bestaat en nooit echt heeft bestaan. Alsof hij uit de realiteit is getrokken. Hij heeft het echte leven losgelaten. Hij maakt deel uit van een hoogsteigen universum. Een parallelle droomwereld die niet meer is dan verf. Op de radiator kleeft een slogan van Universiteit Gent. "Durf denken." Als beschadigd mens vlucht hij weg in de boeiende wereld van de geest.

Alles in dit huis van steen is door hem gekozen. Het is volgens zijn smaak ingericht. Door hier rond te kijken, begrijpt hij een deel van zichzelf. Na al de jaren vallen vooral de details op. Alle bloemen zijn vals. De kandelaar in glanzende goudkleur, versierd met hangende parels, noemt elk verstandig mens kitsch. Er staat een flakkerende rode kaars in. Op de achtergrond het driebeest dat hij samenstelde door stukken van drie verschillende troeteldieren aan elkaar te naaien. De kop van een bruine aap, het lijf van een blauw nijlpaard en de staart van een roze pony. Hij noemde zijn knuffel Kuizel. Het moest een woord zijn dat niet bestond. Alle goede dingen bestaan uit drie. Giuseppe, Stefania en Mimmo. De langzaam verstrijkende vrijdagavond is bijna gestorven. Gisteren luidde op dit uur herhaaldelijk de ouderwetse deurbel. Het was de buurman die zich stomdronken van deur vergiste.

Vandaag is het de naamdag van de heilige martelaar Laurentius van Rome, patroonheilige van de stad Rotterdam en van de bakkers. Hij wordt aanroepen voor huidziekten, kliergezwellen, besmettelijke ziekten, zweren, pokken, de vallende ziekte, oogziekten, lamheid en koorts. Hij onthoudt hem simpelweg als de heilige van de vallende ziekte en de vallende sterren. Doordat de aarde rond deze tijd door de Perseïden-meteoreenzwerm trekt, kan hij zich 's nachts vergapen aan wat sommigen "de tranen van Laurentius" noemen. De komende nacht, "la notte di San Lorenzo", is voor het grootste deel van de zestig miljoen Italianen de vooravond van een week vakantie. Komende woensdag valt Ferragosto. De nationale feestdag van het gelaarsde land stamt uit de tijd van keizer Augustus. Hij regelde een periode van rust in de oogstmaand, de Ferae Augusti. Op vijftien augustus valt het openbare leven stil en zijn alle winkels en bedrijven dicht.

Het vertrek was drie uur geleden voorzien vanuit Brussels Airport. Een vliegtuigticket met als eindbestemming Roma Fiumicino ligt verscheurd op de bodem van de vuilniszak. Hij kocht het biljet toen er unieke aanbiedingen waren en hij verschillende reizen plande. Het steekt hem in het verkilde hart.

Vermoedelijk schoof zijn brief gisterenmorgen door de gleuf onderaan de inbraakwerende inkomdeur van het appartement in de Via Centuripe. Hij heeft hem in het Italiaans geschreven. Hij

kent hem uit het hoofd. Dagelijks prevelt hij hem meerdere malen voor zich uit. Hoogstwaarschijnlijk komt er geen reactie. Non sum dignus. Het mag buiten droog zijn of regenen, het mag warm of koel zijn, de brief ligt waar hij moet liggen. Degene aan wie hij geschreven is, heeft er kennis van genomen.

Inspiratie vond hij in het prettig in de hand liggende boek *Tonio*. De auteur heeft het in het begin over de uitspraak van de naam van zijn zoon. Hij baseerde zich op Nabokovs roman *Lolita*. Zelf verkneukelt hij zich in werken die vol staan van literaire verwijzingen. Hij is een fervent aanhanger van intertekstualiteit. Teksten worden met beide handen geschreven. De rechterhand schept melodieën op een continue bastoon van de linkerhand, wellicht de belangrijkste van de twee. Een hoofdstuk uit zijn thesis kreeg als titel "La littérature s'écrit en réalité à deux mains, comme la musique de piano". Een citaat van de Franse auteur Julien Gracq. Een van zijn grote voorbeelden. Al het essentiële staat reeds neergeschreven. De hele toekomst bestaat in het verleden. Het komt erop aan het te herinterpreteren. Zijn leven is een palimpsest. Het kan niet anders. Zijn leven is een cover-up. Een nieuw ontworpen tatoeage op een vervaagde tekening.

In plaats van persoonlijk en intiem was de eerste versie van de brief een wetenschappelijk werkje met bronvermeldingen. Hij heeft alles herschreven en korter gemaakt. Zonder doorhalingen, zonder literaire verwijzingen. Hij wou niet opnieuw het verwijt krijgen dat hij met mensen omgaat zoals met al zijn materiaal. Degelijk, maar zonder liefde. Meer uit praktisch nut, omdat het zo langer meegaat. "Mensen zijn geen materie, zo werkt het niet", kreeg hij drie weken geleden te lezen. Hij geeft een romantische indruk, maar in wezen leidt hij een egoïstisch leven. Hij gebruikt een geliefde om de gaatjes op te vullen.

Tijd is een belangrijke factor bij het luisteren naar muziek. De tijd die hij niet ziet maar die toch passeert. Hij voelt zich sterfelijk en heeft nergens zin in. Muziek verdrijft de smartelijke verveling en de hemelgerende eenzaamheid. Straks komt het nummer van de Rolling Stones dat hij noemt in zijn brief. Hij overloopt de mogelijke reacties van de geadresseerde. "You sometimes get what you need." De geluidsinstallatie is van goede kwaliteit. Ze behoorde vroeger toe aan zijn oudste broer. Hij vindt de luidsprekers te groot voor de ruimte waarin ze staan. Luisteren naar muziek is een mentaal proces. Het geheim van zorgvuldig samengestelde speellijsten is verscheidenheid. Als het donker is, dringt het geluid dieper door. Hij is een opmerkelijke luisteraar. De beste plaats om naar muziek te luisteren is de auto. Bij voorkeur tijdens lange ritten langs de autosnelweg. Het gaat er om onderweg te zijn. Hij heeft geen auto. Hij droomt van een Cubaanse gele oldtimer. Naar het schijnt zuipt zo'n wagen meer dan hij.

Een jaar geleden reden ze op de avond van Sint-Laurentius na het eten naar het strand van Capocotta. De Romeinse weg langs de kust van Ostia naar Torvajonica is opgedeeld in verschillende zones. De trotse homoseksuele zevende hemel, de Braziliaanse lido, het stuk strand met nudisten ertussenin. De eerste keer kwam hij ogen tekort. 's Avonds is er niemand. Hun gerief leggen ze uit gewoonte niet ver van toegang nummer acht tot het strand. Hand in hand maken ze een wandeling langs de waterlijn. Het vasthouden van die hand is een natuurlijke balsem op zijn droge huid. Hij wou dat de fysieke verplaatsing geen einde had. Hij ziet hem langzaam ouder worden terwijl het landschap verandert. Hun voeten laten aparte sporen achter in het natte zand. In zijn schoonste Frans draagt hij *Clair de lune* van Guillaume Apollinaire op. Hij leerde het gedicht uit het hoofd omdat hij er kracht en schoonheid in meent te voelen. Hij snapt de rijmende verzen maar half. Er is geen

maan te zien. Maar de voordracht ervan, op die plek, op dat moment, in dat gezelschap geeft hem een fantastisch gevoel. Ze zwemmen naakt in de Tyrreense zee. Het zuivere lichaam glijdt door het zeewater. Naaktzwemmen vindt hij van het heerlijkste dat er bestaat. Hij is zich bewust van zijn lijf. Hij voelt dat hij er een heeft. Als hij uit het frisse zilte water komt, voelt hij zich verrukkelijk vrij. Het natte lichaam van Giuseppe in het schemerdonker tegen een achtergrond van strand en nachtzee. Hij knippert met de ogen en neemt een foto voor het leven. Hoezeer houdt hij van dat lichaam. De penis creëert een bleke plek in het donkere schaamhaar. Het kroeshaar waardoor hij graag met de vingers strijkt, vormt op zijn beurt een donkere plek in het naakte bleke lichaam. Een oranje badhanddoek, ernaast een donkerblauwe en de zee die hen van alles toefluistert. Vooraleer ze in slaap vallen, tellen ze in elkaars armen acht kortstondige lichtsporen aan het firmament. Bij iedere vallende ster doen ze een wens die ze elkaar niet vertellen. Hij heeft deze nacht vaak herbeleefd in zijn gedachten. Het is misschien zijn prettigste herinnering. In de vroege ochtend zagen ze een besnorde visser uit de zee komen die netten achter zich meetrok en hen toeriep: "Wat een mens allemaal moet doen om te kunnen eten." Pe' magna', uno che tocca fa'.

De lichtgroene schrijftafel in de hoek van de woonkamer zorgt door enkele eenvoudige versieringen voor gezelligheid. De draagbare computer en enkele vellen briefpapier zijn zo wit tegen de groene tafelkleur. Hij schrijft met regelmaat voor het plezier van het schrijven. Het maakt hem rustig indrukken neer te pennen. Hij mist authentieke ervaringen. Overpeinzingen die hij zelf verwoordt, klinken verweerd of gelogen. Hij is schatplichtig aan andermans inzichten. Zijn woorden zijn veelal die van een ander. Informatie uit tweede hand is het enige waar hij zeker van durft te zijn. Hij schrijft anderen na. Een boek van hem in de winkel zou stikken van plagiaat. Aan elk woord zal hij een voetnoot koppelen. Ook bij de banale woorden. Vooral bij de meest banale woorden. Het is een kwestie van eerlijkheid. Hij is van plan het te schrijven. Een weergaloze tekst gelardeerd met intertekstuele anekdotes en compromisloze gedichten. Een onverwoestbare klassieker die erudiete lezers zullen uitpluizen tot de laatste bladzijde. Het zal hem literair onsterfelijk maken. Hij zal eindigen met een onaffe zin. Niets raakt ooit af.

Rechts achteraan in de lade liggen een aantal onverstuurde brieven waarin hij zichzelf probeert te begrijpen. Daarnaast vier epistels van Giuseppe aan hem. Ze werden los van elkaar geschreven over een periode van vijf jaar. Wanneer hij ze in de juiste volgorde herleest, vormen ze een eenheid. De eerste drie zijn vrolijk lichtvoetig. De vierde beschrijft trefzeker het einde van de relatie. De bovenste envelop bevat de zwarte bladzijden van hun geschiedenis. Het slechte nieuws kwam neergeschreven via de post. Het was het medium bij uitstek om het af te maken. Zo moesten ze niet praten over de teloorgang. Hij kan niet tegen ontroostbaar gejammer. Ognuno i cazzi suoi. Ieder zijn eigen problemen. Excellente keuze, jongeman. Nog perfecter ware geweest om de boodschap in een fles te bezorgen. Whisky bijvoorbeeld. Glenmorangie Highland Single Malt Scotch Whisky. Die mag hij graag.

De correspondentie wordt afgesloten zonder geschreven kussen, wel met telkens dezelfde signatuur. G.D.M. staat voor Giuseppe Di Mauro. Zijn schrijfstijl is een reeks lange zinnen, opgetekend zoals grootmoeder een appel schilt in zo lang mogelijke slierten. Een doordachte vergelijking, maar ze komt niet van hem. Sommige woorden staan onderlijnd. Wellicht zijn de kernwoorden belangrijk, al is het hem niet altijd duidelijk waarom. Het maakt hem anders dan de rest. Het veelvuldig gebruik van "soms" en "misschien" is ergerlijk.

Puur oppervlakkig bekeken lijken alle mensen op elkaar. Knip overal de franjes af en iedereen doet hetzelfde en maakt hetzelfde mee. Hem leerde hij beter kennen. Hij kwam te weten wat hem bijzonder maakt. Hij mocht hem beleven als een borduurwerkje met sierlijk garneersel, met onvergelykelijke kenmerken die hij dagelijks herkaut. "Sto venendo." De bezwete minnaar kondigt altijd kort voor het hoogtepunt kreunend aan dat hij gaat klaarkomen. Daar denkt hij aan. Met een twinkeling in de ogen.

Zelf groeide hij op in het Oost-Vlaamse schildersdorp Sint-Martens-Latem. Het huis staat in een straat vol villa's van welgestelde en hoogopgeleide families. Om de zoveel jaar wordt de gemeente uitgeroepen tot de rijkste van het land. De lokale politiek vermengt zich in het Leiegat met financiële belangen. In zijn eigen gezin ligt het inkomen hoger dan het Belgische gemiddelde. Onder elkaar spreken de broers Nederlands. Met de ouders hoogdravend Frans. Hij heeft er zich tegen verzet, tegen die neiging tot onderscheiding. Bij de Keurslager hoorde hij ooit een bevoorrechte dame aan haar opgedirkte kind in het Frans vragen welk vlees het wou eten. Het kind jankte onbeholpen "Mama, ik weet niet hoe ik dit in het Frans moet zeggen." Het deed hem aan zijn eigen elitaire opvoeding denken. In vaders boekenkast stond het volledige oeuvre van de Nobelprijswinnaar voor Literatuur Maurice Maeterlinck. Het bevond zich te midden andere boeken die niemand las behalve hij. Op jonge leeftijd raakte hij vertrouwd met het symbolisme. Ook het Franse werk van andere Belgische schrijvers verslond hij als tiener. Fernand Crommelynck, Paul Willems, Georges Rodenbach, Suzanne Lilar, Camille Lemonnier, Marie Gevers, Emile Verhaeren, Georges Eekhoud, Charles De Coster. Zijn goede taalkennis heeft zijn latere studies vereenvoudigd. Maar het Franstalige deel van de opvoeding bezorgde hem soms kortsluitingen in het hoofd. Met achthonderd gram lamsboutsneden kwam hij buiten bij de Keurslager. Hij reed naar huis en weigerde twee maanden de taal van de rijkelui te praten.

Het is mooi wonen aan de oevers van de kronkelende Leie. Vroeger en nu, de charme van dit plattelandsdorp heeft altijd veel mensen gelokt. In het begin van de twintigste eeuw inspireerde het landelijke leven tal van kunstenaars. In het Museum Dhondt - Dhaenens in Deurle zag hij het doek *Herinnering aan een zondag* van Edgard Tytgat. De olieverf op het doek stelt een aantal artiesten voor die elkaar rendez-vous geven in een buitenverblijf. Hij herkende een plek waar ideeën werden uitgewisseld. Hij hield van dit bijzondere venster op de geschiedenis van zijn dorp. Het is een tijd waarin hij had willen leven. Hij had erbij willen zijn op scheppende bijeenkomsten van kunstenaarskolonies.

Voor *Herinnering aan een zondag* heeft hij het geld niet, maar het is ook niet wat hij zoekt. Hij wil een schilderij ophangen aan de muur tegenover de bruine sofa. Het moet de sfeer oproepen van zijn lievelingsboek *Cargo Vie*. Het dagboek van Pascal de Duve werd gepubliceerd in 1993. De ondertitel *Vingt-six jours du crépuscule flamboyant d'un jeune homme passionné* zegt het helemaal. Zesentwintig dagen uit de vlamme ondergang van een hartstochtelijke jongeman. In het hart van het Prinsenhof in Gent ging hij meerdere keren kijken naar een monoloog gebaseerd op het verhaal. Als een in het wit geklede blonde god op blote voeten stond acteur Carl Ridders op een waterbed. Zijn krachtige stem galmde door de kleine zaal van het Tinnenpottheater. *Uitvaren* heette het stuk. De gekozen titel had drie betekenissen. Een boottocht, het langzaam uit het leven drijven en kwaad worden. Zo'n schilderij, dat is waar hij naar zoekt. Het is een gesel dat hij zijn goesting niet vindt. Over het doek moet een blauwe gloed hangen die de stemming in huis ten goede komt. Het moet de onzegbare binnenkant van de mens weergeven. Zijn eigen onzegbare binnenkant.

De schoonheid van schilderkunst bewondert hij om verschillende redenen. Hij let op techniek, kleuren, vorm en samenhang. Het doet hem iets om te zien hoe een werk de tijd in zich opzuigt. De tijdspanne waarin het tot stand kwam, wordt onthuld en verborgen. Hij ziet het en hij ziet het niet. Een doek toont zich als een geheel, maar is geleidelijk tot stand gekomen. Het liefst gaat hij ervan uit dat het creatieve proces moeiteloos verliep. Tot zijn groot genoegen hoeft hij de immense inspanning van kunstenaars niet werkelijk te zien. Laat hem maar het vakkundige resultaat bekijken. Als een kunstzinnige estheet schuimt hij geregeld musea en tentoonstellingen af. “Chi non ama l’arte, non ama la vita”, zo heet het in de film *I Vitelloni* van de Italiaanse regisseur Federico Fellini. Wie niet van kunst houdt, houdt niet van het leven.

Van Gabriele d’Annunzio, de estheet bij uitstek, wordt gezegd dat hij ribben liet weghalen om zichzelf te kunnen pijpen. Vroeger slaagde hij erin om zijn voeten ver achter het hoofd te tillen en met het lid tot aan de mond te geraken. Dat gebeurde na een warm bad op de koude vloer van de badkamer. Hij hoopte dat niemand zou binnenkomen. Van pijpen was nog geen sprake.

Boven de antieke houten schrijftafel hangt een bronzen figuurtje van een Roemeense kunstenaar. Het stelt een mannelijk naakt voor dat met een touwtje in zijn linkerhand is vastgeknoopt aan een schroefoogje in de zoldering. Langgerekt hangend bekijkt het de wereld. De gestalte heeft de grootte van een hand. Hij constateert een beweging in de figuur. De lichaamsvorm neemt geen kaarsrechte positie aan. Een studie van de menselijke aangelegenheid, kan hij stellen. De sculptuur bengelt en is soms zichtbaar vooraan, soms achteraan, soms aan de zijkant. Dat mannetje met gebrekkige lichaamsbouw ben ik, denkt hij vanachter de schrijftafel. Nu eens draai ik me zo, dan weer zien mensen me van mijn andere kant. Hij is dit mager postuurtje gewend. Het hoort daar te hangen. Niet loslaten kerel, anders val je. Er staat een spot op gericht. De schaduw op de ossenbloedrode muur is groter dan het mannetje zelf. Het geeft de indruk dat hij zich aan een koord heeft opgehangen. Vroeger gebruikte men ossenbloed omdat het goedkoper was dan verf. Hij hoorde eens dat de geur ratten zou hebben weggejaagd. Het bronzen beeldje is kunst die hem prikkelt. De contemplatie die ervan uitgaat, stimuleert bepaalde hersengebieden waarmee hij vooruitkomt.

Omdat Giuseppe vrij is gedurende de week van Ferragosto, regelt hij zijn verlof zo dat de betaalde vakantiedagen in augustus vallen. De eerste zomer dat ze elkaar kennen, maken ze een reis naar Sardinië. Een Sardische vriendin van ongeveer één meter zestig heeft hem al verschillende keren uitgenodigd om de vakantie in Sennori door te brengen. Hij was het die zomer hoe dan ook van plan en nu hij een lief heeft, stelt hij voor om samen met de pasgemaakte verovering de reis te maken. Ze kopen een heen-en-terugticket naar de stad Alghero aan de westkust. De Italiaanse en Spaanse cultuur komen er samen. Van de twee weken die ze op het eiland doorbrengen, verblijven ze vier dagen in het ouderlijke huis van Romina.

“Buongiorno, sono il figlio di mia madre.” Goeiendag, ik ben de zoon van mijn moeder. Hoe hij zich in het Italiaans voorstelt, heeft succes. Ze moeten er allemaal mee lachen. In wezen is het minder grappig dan het klinkt. Hij is aan zijn moeder blijven kleven en maakt zichzelf wijs dat het niet zo is. De gepensioneerde vader, nog kleiner dan zijn dochter, vertelt honderduit over de Sardische geschiedenis. Hij heeft het over bergvolkeren met eigen wetten en leefregels waar geen enkele instantie vat op heeft. Ze krijgen uitgelegd dat de Sarden zo klein zijn omdat de bevolking een endemische soort is die geïsoleerd en in een beperkt gebied leeft. De driftige man met borstelige wenkbrauwen gaat er helemaal in op. Het speeksel vliegt in het rond. Telkens komt hij erop terug dat

op het eiland kleine dieren groter zijn omdat er minder jacht is door andere dieren, en dat grote dieren kleiner zijn omdat ze minder concurrentie hebben. In dit warmhartige gezin is grootte duidelijk een minderwaardigheidscomplex. De pater familias heeft veel haar op verkeerde plaatsen. Lange grijze haren uit de oren. Overdadige beharing op de rug. De pluk borsthaar weet hij te appreciëren.

Vier dagen lang staat de familie erop dat ze typisch Sardische producten proeven. De verfijnde evenwichtige wijnen van de rode druiven Cannonau en Monica vallen erg in de smaak. De aangeboden geitenkazen zijn veeleer apart. Ze leren uitdrukkingen in het Sardijns als “un bè” (veel), “Millo mi” (wie we hier hebben) en “Ajo” (komaan). Ze glijden door het landschap in een huurauto. Ze gaan twee dagen naar een jazzfestival in Berchidda, georganiseerd door Paolo Fresu. De trompettist met internationale faam speelt mee tijdens verschillende concerten. Ze verblijven in een bed and breakfast die ontbijt aanbiedt zonder tijdslimieten, tussen acht uur dertig en elf uur. Colazione senza limiti orario dalle 08:30 alle 11:00. Aan de westelijke kant van het eiland, tussen Alghero en Cagliari, zien ze mooie dorpjes en idyllische stranden. Hun favoriete plek is het afgelegen strand van La Frana. Romina’s gedetailleerde wegbeschrijving leidt hen er recht naartoe. Zijn conclusie van twee relaxerende weken in Sardinië is het besef dat hij er in Gent een hels levensritme op nahoudt.

Na de Rolling Stones luistert hij naar vier broze nummers die uitmunten in melancholie. Hij ziet er innerlijke beelden bij. Zijn gedachten tuimelen over elkaar heen onder invloed van de muziek. Hij krijgt korrelige weergaves van de buiten- en binnenkant van een moderne woning. Plaats onbekend. De beelden passen op een videoband die hij dropt in de brievenbus van Fred en Renée, het echtpaar uit *Lost Highway*. In één van de kamers ziet hij Giuseppe met het hoofd naar achteren gebogen, alsof hij in trance is. Hij onderscheidt een kwijnende blik die uit de hoogte treurig en bang kijkt. De liederen waarin hij reist, zijn zo mooi dat ze pijn doen. Ze grenzen aan verdriet. De muziek is een antwoord op vragen die passeren, zoals Turkse vrouwen voorbij zijn raam. Soms wil hij ze luidop zeggen, maar hij krijgt het niet uitgesproken. Bob Marley zingt “one good thing about music is when it hits, you feel no pain”. Hij beluistert het ene nummer na het andere. Tijdens optredens haat hij zangers die tussen de liedjes door hun leven vertellen. Het gemakker van artiesten is hij zo beu als koude pap. Artistiek gezwets, laat het uit. Hij verkiest sociaal contact met het publiek dat tot een minimum beperkt blijft. Kunst moet tot de verbeelding spreken. Dat gaat het best zonder uitleg.

Zijn hele leven lang al wordt hij overvallen door een somberte die in golven gaat. Wilde paarden die worden losgegooid in zijn kop. Terwijl hun hoeven rondstampen, voelt hij zich wurgend eenzaam. Hij stelt zich vragen over zijn plaats in de wereld. Te gemakkelijk raakt hij innerlijk opgejaagd. Hij moet er iets aan doen. Hij heeft de indruk dat de steigerende beesten die hem kwellen niet passen bij de galopperende kudde die hij overal rondom ziet.

Hij komt elke dag over het gegons van de gedachten heen. De halve kalmeerpil van anderhalf uur geleden helpt om rustig te worden. Hij is lange tijd in dezelfde positie blijven zitten. Nu knikt het hoofd naar rechts. Er kraakt een halswervel. De blonde lokken bewegen mee. De langdurige immobiliteit wordt doorbroken. Ce n’est pas très élégant à dire, mais il a les fesses complètement endormies. Hij haalt zijn rechterhand langzaam weg van de hartstreek. Hij haalt de stekker uit het contact met zichzelf. Het voelt aan als het goede moment om te gaan slapen.